



**ATLANTSAMMENSLUTNINGEN**  
– forum for sikkerhedspolitik

Atlant Brief

# Er Iran skakmat?

- af Anne Kathrine Blom Andersen,  
Karoline Bredmose Thomsen, Sebastian  
Nørgaard Llambías, Morten Hetmar  
Vestergaard & ansvarshavende redaktør  
Lars Bangert Struwe

Marts 2020



# Introduktion



I skrivende stund - den 18. marts 2020 er 1.135 iranere døde af Coronavirus. Virusen rammer Iran meget hårdt, og kan underminere præstestyret. Året 2020 er allerede et bekymrende år for Iran. 2020 begyndte med en dramatisk eskalering i den langtrukne konflikt mellem Iran og USA. Den 3. januar angreb en amerikansk drone en bilkortege tæt på Bagdads internationale lufthavn og dræbte den iranske general Qassem Suleimani.[1] Suleimani var ikke hvem som helst. Han var leder af den iranske revolutionsgardes Quds-styrker, der tager sig af militære og efterretningsmæssige operationer i udlandet, og af mange anset for at være den mest magtfulde mand i Iran efter Ayatollah Ali Khamanei.

Fem dage senere svarede Iran igen og sendte mere end et dusin ballistiske missiler mod to amerikanske baser i Irbil og Al Asad, tæt på Bagdad.[2] Ingen amerikanere blev dræbt, da Iran tilsyneladende havde advaret om, at et angreb var på vej. På Al Asad basen kunne man i hvert begynde at evakuere soldater og materiel otte timer før missilerne ramte.[3] Kun timer efter missilangrebet nedskød luftforsvaret omkring Teheran ved en fejl et ukrainsk passagerfly og dræbte alle 176 ombordværende. I Teheran frygtede man et amerikansk luftangreb som hævn for de iranske missiler, og operatøren af det iranske antiluftmissilbatteri forvekslede måske det ukrainske fly med et amerikansk krydsermissil.[4]

De voldsomme begivenheder i årets første dage er blot de seneste i en lang række af hændelser, der har sat det iranske regime under voldsomt pres, både udefra og indefra. Fredag den 15. november 2019 begyndte omfattende demonstrationer i Iran mod regeringens udmelding om voldsomme benzinprisstigninger.

# Introduktion



Der blev slået voldsomt ned på demonstranterne og internettet blev midlertidigt lukket – sandsynligvis for at undgå spredning af videoer og billeder på nyhedstjenester og sociale medier.

De interne uroligheder bærer endnu mere med til det allerede tændte bål i regionen, der på den ene eller anden måde har Iran som omdrejningspunkt. Da de saudiske statsejede

olieraffinaderier i Abqaiq og Khurais blev angrebet af droner og sandsynligvis også krydsermissiler den 14. september,[\[5\]](#) tog de yemenitiske Houthi-rebeller ansvaret, men Saudi-Arabien og USA var hurtige til at skyde skylden på Iran.[\[6\]](#)

I juni blev adskillige tankskibe i Den Persiske Golf angrebet. Også her mistænkes Iran for at stå bag, stadig uden et officielt ansvar er blevet placeret. I Iran blev fem atomfysikere med forbindelser til det iranske atomprogram myrdet før *Joint Comprehensive Plan of Action* (JCPOA) – bedre kendt som atomaftalen - blev indgået. USA har siden trukket sig ud af aftalen, og ansvaret for angrebene på de iranske atomfysikere er efterfølgende blevet placeret hos den israelske efterretningstjeneste Mossad.[\[7\]](#)

Iran har i en længere periode været et af de mest centrale lande i international politik. Det skyldes delvist begivenheder som de ovenstående og delvist frygten for, at Irans og Saudi-Arabiens stedfortræderkrige og konfrontationer udvikler sig til en regulær krig er stigende.

Dette brief vil belyse det iranske perspektiv på konflikterne. Coronavirus er ikke inddraget, som et element, men det vil ganske sikkert påvirke Iran i det næste stykke tid.

Formålet med dette Atlant Brief er at forstå, hvorfor iranerne handler som de gør, og hvordan den vestlige verden kan bidrage til at løse op i et fastlåst og konfliktfyldt forhold til Iran. Om det er muligt fra dansk side at bidrage til en udvikling i regionen, der tjener danske interesser vil slutteligt blive belyst, samt hvilke risici, der er forbundet med en dansk indblanding i konflikten.

# Kultur, politik og nationalisme



Iran er en konstitutionel shia-islamisk republik, hvor den folkevalgte præsident kun har begrænset magt. Statsmagten i Iran er todelt mellem den folkevalgte præsident og ayatollahen, den øverste religiøse leder. Det er ayatollahen, der lægger de politiske grundlinjer, og således har han den øverste magt i landet. Præsidentkandidaterne skal godkendes af Vogternes Råd for at være opstillingsberettigede. Vogternes Råds tjener under ayatollahen og skal sikre, at landets love og politik følger statens islamiske principper.[8]

Den iranske stats suverænitet er gennem historien flere gange blevet truet af andre stater, blandt andet under den sovjetiske invasion i 1941 og det britisk-amerikanske kup i 1953. Det har medført, at iransk politik i dag er drevet af et stærkt ønske om at sikre statens uafhængighed. Altså et ønske om uafhængighed af andre nationer og frihed fra deres indblanding.[9]

Med ønsket om autonomi følger en utrolig stærk nationalisme. Ifølge Iran-eksperten Rasmus Elling er nationalismen "vigtigere at forstå end sekterismen [...] for magthavere i vesten".[10] Nationalismen er årsagen til, at støtten til styret stiger, når Iran bliver pålagt pres udefra, selv blandt regimets modstandere.

Det er svært at måle et folks åndelige karakter og holdninger ud fra et lands egen grundfortælling. Især i et land som Iran, hvor censur og kun halv-frie valg skjuler de politiske strømninger i befolkningen.[11] Man kan dog studere magthavernes og embedsværkets baggrunde, for at opnå en forståelse af regeringens udenrigspolitiske beslutninger. En stor del af landets ledelse er veteraner fra Iran-Irak krig 1980-88. Den politiske elite formede sit verdenssyn gennem denne krig, der var afgørende for regimets overlevelse. Iran-Irak-krigen var den første krig, hvor den islamiske republik kæmpede for at forsvare sig selv og sine grænser. Krigen satte en tyk streg under en i forvejen stærk nationalistisk strømning i iransk politik og i den iranske befolknings selvforståelse.[12]

# Irans position i Mellemøsten



Iran og Saudi-Arabien er de to største stater i Mellemøsten. De to lande har altid haft et anstrengt forhold til hinanden, der efter den iranske revolution i 1979 kun er spidset til.<sup>[13]</sup> Konflikten mellem Iran og Saudi-Arabien fremstilles ofte som sekterisk baseret. Sunni-shia-spørgsmålet har også betydning i forhold til allianceforhold og som et agitatorisk greb, men i realiteten handler konflikten ikke om "Iran og Saudi-Arabien og shia og sunni. Det handler om et større spørgsmål om magt."<sup>[14]</sup> Konflikten er langt mere baseret på et geopolitisk ønske om regional dominans, da begge lande ser sig selv som Mellemøstens retmæssige stormagt.<sup>[15]</sup>

Når Iran blandt andet støtter Houthi-oprørsgruppen i Yemen, er det primært ud fra et ønske om at skabe en alliance, der sætter dem i en bedre geopolitisk situation i forhold til Saudi-Arabien. Alliancen er altså politisk og strategisk frem for religiøst betinget. Dette understreges yderligere af det faktum, at iranerne og de shiamuslimske yemenitter tilhører to forskellige skoler inden for shiismen. Religion bliver brugt som en legitimerende faktor for at gå ind i konflikter, hvor der egentlig ligger andre interesser til grund.<sup>[16]</sup>

Saudi-Arabien's geografiske placering har stor indvirkning på landets ageren i området. Omkring Saudi-Arabien finder man lande som Jordan, Egypten, Bahrain og Yemen, med hvem de alle har gode relationer. På den anden side finder man også lande som Irak og Syrien. Irak har efter Saddam Husseins fald haft tætte forbindelser til Iran, der nyder stor støtte i det irakiske shiamuslimske flertal, og Assad-regimets stærke bånd til Iran har gjort Syrien til Irans tætteste allierede. Derfor har Saudi-Arabien, fra en strategisk vinkel, en særlig interesse i, at Yemen forbliver en allieret. Hvis den iranskstøttede Houthi-bevægelse får magten i landet, vil Saudi-Arabien ikke kun have fjendtlige lande mod nord (Syrien) og øst (Irak og Iran), men også mod syd (Yemen).<sup>[17]</sup>



# Irans position i Mellemøsten



Det er imidlertid ikke kun udsigten til endnu en allieret i Saudi-Arabiens baghave, der gør Yemen særligt interessant for Iran. Yemens maritime grænser gør landet til en afgørende geostrategisk brik. Får Iran kontrol over Yemen, får de også kontrol over Adenbugten. Kombineret med kontrollen over Hormuzstrædet baner det vej for, at Iran kan true med at afskære Saudi-Arabien fra adgangen til Det Arabiske Hav.

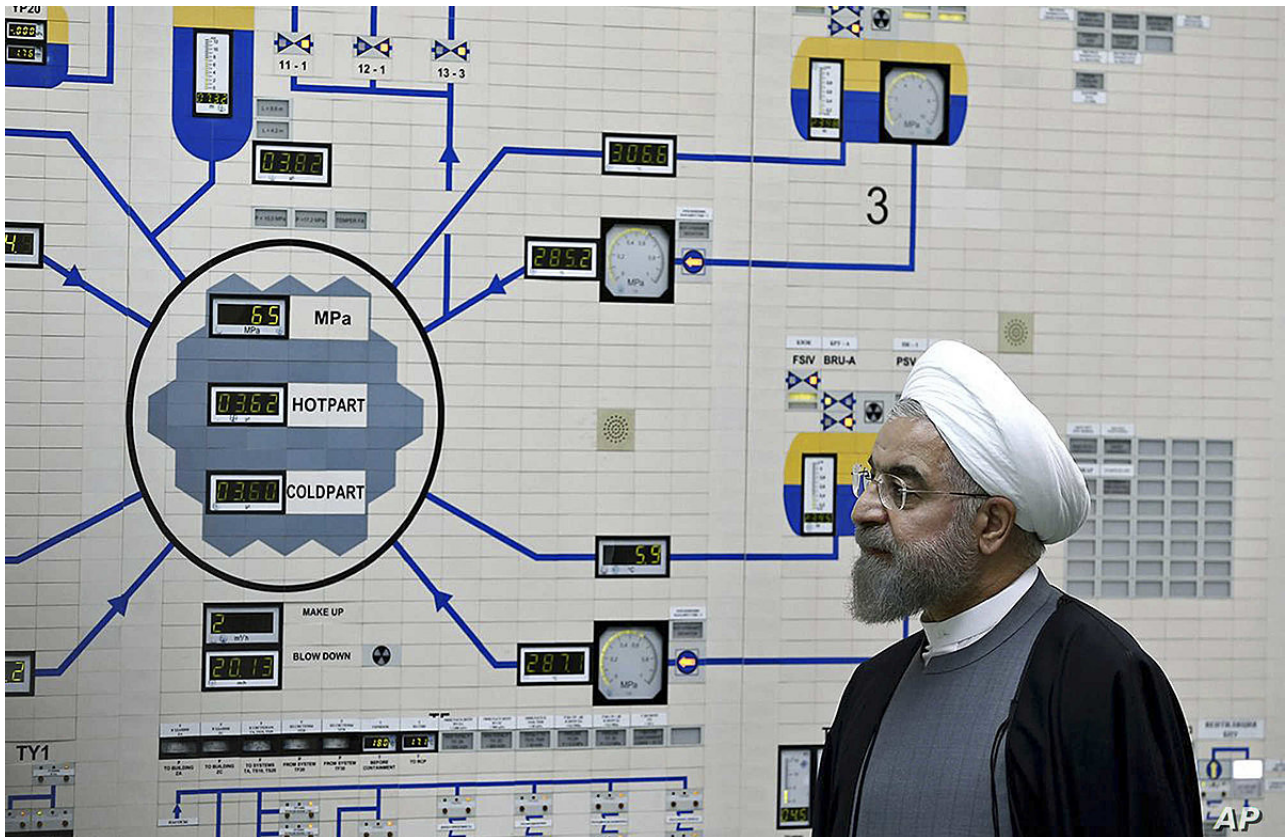
Får Iran mulighed for at lukke for Saudi-Arabiens adgang til Det Arabiske Hav, sætter det Riyadh i en ukomfortabel position. Selvom importørerne af saudisk olie sandsynligvis vil reagere, hvis Iran

fuldstændigt afskar saudierne fra Det Arabiske Hav, vil det stadig være i Irans interesse at skabe international opmærksomhed omkring det faktum, at de kunne afskære Saudi-Arabien adgangen til Det Arabiske Hav. Iran kan dog undgå voldsomme repressalier, ved at holde sig til mindre indgreb. De kan blandt andet lave midlertidige tilbageholdelser af tankskibe, som man gentagne gange har set i Hormuzstrædet.

Det er til stor gene for Saudi-Arabien, men det er tydeligvis ikke nok til at fremprovokere større internationale modreaktioner. Den saudiske olieeksport har et antal internationalt politisk vigtige kunder - især mange asiatiske lande er stærkt afhængige af olieeksport fra Den Persiske Golf. Dette inkluderer lande som Kina, Japan, Indien og Sydkorea, udover USA og en række europæiske lande. Selvom USA's import af saudisk olie er faldet de seneste år, har USA stadig en ikke uvæsentlig interesse i den saudiske olieproduktion. Hvis iranerne handler for aggressivt, vil det fremtvinge en modreaktion, og det er en farlig samling af lande at blive uvenner med.

Iran og Saudi-Arabiens interne magtkamp bliver altså relevant for Vesten gennem olie, og konflikten kompliceres kun yderligere af Vestens indgriben. Saudi-Arabien har på grund af olie- og våbenhandel Washingtons støtte – militært, økonomisk og til en vis grad politisk. USA har i midten af oktober annonceret, at man sender 3.000 soldater til Saudi-Arabien.<sup>[18]</sup> USA's afgørende indflydelse kom blandt andet til udtryk, da de unilateralt trak sig ud af JCPOA-aftalen.

# Uran, handel og økonomi



Den 8. maj 2018 trak den amerikanske præsident Donald Trump USA ud af atomaftalen med Iran.<sup>[19]</sup> I kølvandet på den amerikanske udtræden forklarede Trump, at aftalen på flere punkter var utilstrækkelig, samt at Iran desuden havde forbrudt sig mod den. Sidstnævnte har der imidlertid ikke været nogle indikationer på, så det har antageligvis været aftalens utilstrækkelighed, der har været afgørende for den amerikanske beslutning. Kort fortalt var problemerne med aftalen ifølge Trump, at den ikke berørte Irans missilprogram, den bremsede ikke deres proxy-indflydelse i regionen, samt at begrænsningerne af uranberigelsen ville blive slækket fra 2025.<sup>[20]</sup>

Efterfølgende har USA genindført omfattende sanktioner mod Iran for at lamme den iranske økonomi. Trumps forhåbning er sandsynligvis at svække den iranske ledelse, for at tvinge dem til at acceptere krav, de ellers ikke ville have accepteret. Kravene vil efter al forventning være endnu mere omfattende begrænsninger af de iranske atom- og missilprogrammer og den iranske ageren i regionen. Hvis USA får aftalen gennemført på egne præmisser, vil det sætte en stopper for den iranske proxy-krigsførelse og dermed ændre hele magtbalancen i Mellemøsten. Det er svært at se Iran give USA så store indrømmelser, at man afskriver sig sine regionale ambitioner og bare gør hvad der bliver sagt. Desuden ville det kræve en officiel indrømmelse fra Iran om en stærk tilknytning til og styrende rolle i adskillige militser og terrorgrupper i regionen.

# Uran, handel og økonomi



Genetableringen af sanktionerne har samtidigt fjernet det økonomiske incitament, Iran havde til at efterleve kravene. Den iranske præsident Hassan Rouhani har siden udtalt, at Iran er begyndt at berige uran i højere grad end tilladt under atomaftalen.[21]

Det efterlader amerikanerne og iranerne i et bilateralt "game of chicken". Amerikanerne håber på, at de økonomiske sanktioner vil knække iranerne. Iran forventer modsat, at truslen om besiddelse af militær atomteknologi afskrækker amerikanerne - eller at en mere venlig stemt amerikansk præsident bliver valgt i USA i 2020.

Amerikanerne bruger sanktionerne mod iransk økonomi som et politisk middel til at presse ledelsen, men det er der intet nyt i for iranerne. Irans økonomiske strategi er præget af en udbredt protektionisme. Der hersker mistillid til udenlandsk indflydelse gennem økonomiske investeringer, og derfor er Iran så vidt muligt selvforsynende.[22] Det udspringer dels af strategiske beslutninger fra den øverste ledelse, og dels som et resultat af landets tumultariske fortid. Denne resistens mod et økonomisk ydre pres tillader et større manøvrerum, der kan sikre iransk økonomisk suverænitet mod ekstern indblanding. Urørlig er økonomien dog ikke. Der er undersøgelser, der viser, at Irans økonomi ville være markant større, var det ikke for sanktionerne.[23]

Det betyder, at selvom Trumps 'maximum pressure' sanktionsregime er en enorm udfordring, der kan have langsigtede konsekvenser for den iranske økonomi, er den ikke nødvendigvis så effektiv, som USA håber på. Den iranske regering har gennem mange år forsøgt at geare økonomien til at kunne modstå sanktioner i en anseelig periode, uden at staten går bankerot. Sanktionerne har dog en effekt blandt den almindelige befolkning. Generelt er der langt mellem magthavere og menigmand i Iran. Den iranske økonomi begunstiger ikke middel- og underklassen, og der er et udbredt ønske om en ændret og mere fri økonomisk politik.

Da demonstrationer brød ud 15. november 2019 rundt omkring i Iran, var det i kølvandet på massive prisstigninger på benzin. Demonstrationerne kan måske tolkes som, at utilfredsheden har oversteget nationalismen for dele af befolkningen. I en tale rettet mod demonstranterne spillede ayatollah Khamenei på alle nationalismens tangenter, for at samle folket igen.[24] Gennem sanktionerne har USA altså mulighed for at ryste styrets position internt i landet, hvilket det kunne se ud til, at de allerede har opnået. Samtidigt truer sanktionerne Irans autonomi, så en utilsigtet konsekvens kan være, at folket trods utilfredshed samler sig om styret, i frygt for at historien gentager sig.[25]



# Konklusion



Fra et dansk - og vestligt - perspektiv vil det være at foretrække, hvis Iran kapitulerede og accepterede de nuværende amerikanske krav, da det er den hurtigste måde at nedtrappe konflikten. Kravene er imidlertid umulige at acceptere i Teheran. At nedlægge atom- og missilprogrammerne ville ikke kun være en kapitulation over for Vesten, men også over for de fjendtligt stemte nabostater. Både Saddam Hussein i Irak og Muammar Gaddafi i Libyen blev fjernet kort efter de opgav deres atomvåben. Det er et hændelsesforløb det iranske styre næppe ønsker at efterligne. Når dette kombineres med en stærk og konsekvent begrænsning af Irans proxystyrker i regionen, bliver Iran reduceret til en svag militær aktør i Mellemøsten. Irans betydelige ballistiske og krydsermissilskapacitet er en væsentlig årsag til, at landet er en seriøs magtfaktor i Mellemøsten.[26] Ligeledes er iranske missiler og ikkestatslige væbnede grupper ekstremt værdifulde asymmetriske værktøjer, der modvirker den økonomiske og militærteknologiske underlegenhed vis-à-vis Saudi-Arabien og USA.

De amerikanske krav er derfor fuldstændig inkompatible med den iranske selvforståelse, Irans strategiske interesser og Irans geopolitiske ambitioner. De amerikanske krav vil tvinge Iran i knæ i en sådan grad, at Saudi-Arabien højst sandsynligt vil stå tilbage som Mellemøstens eneste stormagt. Ydermere vil kravene udfordre Irans ønske om absolut statsuverænitet. Iranerne ved om nogen, at uden militære kapaciteter er suveræniteten og sikkerheden truet, særligt når ens naboer er ærkefjenderne Saudi-Arabien og Israel.

# Konklusion

Accept af kravene vil altså være på bekostning af både selvforståelse og sikkerhed. Det er et udfald, den iranske ledelse vil gøre alt for at undgå. Det betyder, at et iransk krav for at gå med til en nedtrapning, formentligt ville være en indførelse af lignende restriktioner for Saudi-Arabien.

Det kunne indikere, at en militær konfrontation er forventelig. Det lader dog imidlertid ikke til, at Trump ønsker en krig. Derfor må man trods de stejle amerikanske krav indstille sig på, at der kommer et kompromis på et tidspunkt. Rouhani har udtalt, at Iran ikke forhandler med parter, der sanktionerer Iran. [27] Samtidigt ser det nu ud til, at den iranske befolkning er blevet stærkt udfordret af den amerikanske 'maximum pressure' sanktionspolitik.

Den interne modreaktion kunne udvikle sig til, at den iranske stat mister sin støtte i befolkningen trods den stærke nationalisme. Et scenarie, hvor styret mister støtte, er langt mere sandsynligt efter Coronavirussen og efter nedskydningen af det ukrainske passagerfly, og Irans regerings fejlslagne forsøg på at undslippe ansvaret. Den iranske stats modsvar har indtil videre ikke været at gå til forhandlingsbordet, men får staten ikke buk med oprørerne, vil det potentielt kunne tvinge Iran til forhandlingsbordet. Til trods for nylige begivenheder meddelte Khamenei dog i starten af oktober, at de amerikanske sanktioner helt er mislykkedes, og at den iranske økonomi endda er steget en smule.[28] Derudover har Iran gennem de sidste par måneder skruet op for intensiteten i proxy-krigene gennem angreb på tankerskibe og oliestationer i Saudi-Arabien.

En kompromisaftale i stil med den gamle atomaftale forhandlet af Obamas regering er derimod mere realistisk set fra Teherans perspektiv. Altså en aftale, der tilgodeser iranske interesser i en acceptabel grad, og som efter rimelige tidsintervaller skulle genforhandles. JCPOA-aftalen var ikke en mirakelløsning, der skulle ændre Irans udenrigspolitik grundlæggende. Dens funktion var, udover at undgå udviklingen af et iransk atomvåben, at løsne op for det konfliktfyldte forhold mellem USA og Iran, så en længere diplomatisk proces for at ændre Irans udenrigspolitik kunne begynde.

Fra et europæisk perspektiv ville den bedste kompromisaftale, man kan forestille sig i denne situation, formentlig ligne den tidligere atomaftale - om end måske tilføjet restriktioner på missilområdet, samt den videre eskalering af Irans rolle i regionens konflikter. En sådan aftale ville på ingen måde løse alle problematikkerne, men den ville forbedre forholdet mellem Iran og USA på længere sigt gennem samarbejde. Dette ville ligeledes ikke underminere den iranske selvforståelse fuldstændigt, da ændringer ideelt vil ske gennem samarbejde og ikke er påtvungne.

Det efterlader Danmark i en tilskuerrolle. Konflikten er et anliggende mellem Iran, USA og til dels Saudi-Arabien, hvor hverken EU eller de andre mellemøstlige lande har meget pondus. Danmark bør derfor beskytte danske interesser uden at provokere iranerne yderligere.

# Kilder

- [1] Samira Nakhoul, *U.S. killing of Iran's second most powerful man risks regional conflagration*, Reuters 3. januar 2020, <https://www.reuters.com/article/us-iraq-security-blast-soleimani-analysi/u-s-killing-of-irans-second-most-powerful-man-risks-regional-conflagration-idUSKBN1Z21TJ>
- [2] BBC News, *Iran attack: US troops targeted with ballistic missiles*, 8. januar 2020, <https://www.bbc.com/news/world-middle-east-51028954>
- [3] Kamal Ayas & John Davison, *Hours of forewarning saved U.S., Iraqi lives from Iran's missile attack*, Reuters 13. januar 2020, <https://www.reuters.com/article/us-iraq-security-early-warning/hours-of-forewarning-saved-u-s-iraqi-lives-from-irans-missile-attack-idUSKBN1ZC218>
- [4] The New York Times, *Plane Shot Down Because of Human Error, Iran Says*, 16. januar 2020, <https://www.nytimes.com/2020/01/11/world/middleeast/plane-crash.html>
- [5] The Guardian, *Major Saudi Arabia oil facilities hit by Houthi drone strikes*, 14. september 2019, <https://www.theguardian.com/world/2019/sep/14/major-saudi-arabia-oil-facilities-hit-by-drone-strikes>
- [6] BBC News, *Saudi oil attacks: Drones and missiles launched from Iran –US*, 17. september 2019, <https://www.bbc.com/news/world-middle-east-4973355...>
- [7] Independent, *Just who has been killing Iran's nuclear scientists?*, 6. oktober 2013, <https://www.independent.co.uk/voices/comment/just-who-has-been-killing-irans-nuclear-scientists-8861232.html>
- [8] TV2 Nyheder, *OVERBLIK: Sådan fungerer Irans unikke og komplekse styre*, 20. maj 2017, <https://nyheder.tv2.dk/udland/2017-05-20-overblik-sadan-fungerer-irans-unikke-og-komplekse-styre>
- [9] Fakheri, M., "Iran nuclear deal: From nationalism to diplomacy." *Asian Education and Development Studies*, 6(1), 2-16, 2017, <http://dx.doi.org.ep.fjernadgang.kb.dk/10.1108/AEDS-06-2016-0049>
- [10] (Elling, 2019, min. 15)
- [11] (Elling, 2019, min. 16)



# Kilder

- [12] Hourcade, B., "Nationalism and the Islamic republic of Iran." *Constructing Nationalism in Iran: From the Qajars to the Islamic Republic*. Red. Meir Litvak. Pp. 218-228, 2017.
- [13] Atlant.dk, *Magtkamp i Mellemøsten – konflikten mellem Iran og Saudi-Arabien*, oktober 2019, <http://atlant.dk/media/2002/atlant-brief-magtkamp-i-mellemoesten-konflikten-mellem-iran-og-saudi-arabien.pdf>
- [14] (Elling, 2019, min. 15)
- [15] The Nation, *Saudi Arabia's Rivalry With Iran Is Further Destabilizing The Middle East*, 27. november 2017, <https://www.thenation.com/article/saudi-arabias-rivalry-with-iran-is-further-destabilizing-the-middle-east/>
- [16] (Elling, 2019, min. 4)
- [17] Zetland, *Skal man forstå konflikterne i Mellemøsten, skal man forstå den kolde krig mellem Iran og Saudi-Arabien. Her er din (overskuelige) håndbog*, 25. januar 2018, <https://www.zetland.dk/historie/s81EPMnP-ae6XddvA-f4d34>
- [18] U.S Dept of Defense, *DOD Statement on Deployment of Additional U.S. Forces and Equipment to the Kingdom of Saudi Arabia*, 11. oktober 2019 <https://www.defense.gov/Newsroom/Releases/Release/Article/1987575/dod-statement-on-deployment-of-additional-us-forces-and-equipment-to-the-kingdo/>
- [19] The White House, *Remarks by President Trump on the Joint Comprehensive Plan of Action*, 8. maj 2018, <https://www.whitehouse.gov/briefings-statements/remarks-president-trump-joint-comprehensive-plan-action/>
- [20] The New York Times, *Read the Full Transcript of Trump's Speech on the Iran Nuclear Deal*, 8. maj 2018, <https://www.nytimes.com/2018/05/08/us/politics/trump-speech-iran-deal.html>
- [21] The Washington Post, *Iran will "set aside" curbs on nuclear research and development, Rouhani says*, 4. september 2019, [https://www.washingtonpost.com/world/middle\\_east/iran-to-take-important-step-away-from-nuclear-accord-its-president-says/2019/09/04/f566d914-cee7-11e9-87fa-8501a456c003\\_story.html](https://www.washingtonpost.com/world/middle_east/iran-to-take-important-step-away-from-nuclear-accord-its-president-says/2019/09/04/f566d914-cee7-11e9-87fa-8501a456c003_story.html)

# Kilder

[22] Providence, *Iran's Economic Troubles Gives US Diplomatic Tool*, 15. august 2018, [https://providencemag.com/2018/08/iran-economic-troubles-us-diplomatic-tool/?fbclid=IwAR3bMkWz8MtW\\_Q3wINGCX9Ayl1GMEOkDW31u4CmeGqlZawUfpKnZsJ82pAU](https://providencemag.com/2018/08/iran-economic-troubles-us-diplomatic-tool/?fbclid=IwAR3bMkWz8MtW_Q3wINGCX9Ayl1GMEOkDW31u4CmeGqlZawUfpKnZsJ82pAU)

[23] Congressional Research Service, *Iran Sanctions*, 15. november 2019, <https://fas.org/sgp/crs/mideast/RS20871.pdf>

[24] Khamenei.ir, *Imam Khamenei's stance on recent events in Iran*, 17. november 2019, <http://english.khamenei.ir/news/7183/Imam-Khamenei-s-stance-on-recent-events-in-Iran>

[25] (Elling, 2019, min. 16)

[26] Missilethreat, *Missiles of Iran*, 15. juni 2018, <https://missilethreat.csis.org/country/iran/>

[27] The Washington Post, *Rouhani: 'A single blunder can fuel a big fire' in Persian Gulf region*, 26. september 2019, [https://www.washingtonpost.com/video/world/rouhani-a-single-blunder-can-fuel-a-big-fire-in-persian-gulf-region/2019/09/26/f4f372fc-038c-49a7-a630-2c1fe476a38b\\_video.html](https://www.washingtonpost.com/video/world/rouhani-a-single-blunder-can-fuel-a-big-fire-in-persian-gulf-region/2019/09/26/f4f372fc-038c-49a7-a630-2c1fe476a38b_video.html)

[28] Khamenei.ir, *With utmost seriousness, we will continue reducing our JCPOA commitments: Imam Khamenei*, 2. oktober 2019, <http://english.khamenei.ir/news/7080/With-utmost-seriousness-we-will-continue-reducing-our-JCPO>



# Forfatterne



**Anne Kathrine Blom Andersen**

Anne Kathrine læser Mellemøstens sprog og samfund på Københavns Universitet, med arabisk som sprog. Hun har særligt fokus på regionens politiske og juridiske strukturer ud fra en kulturel forståelse. I Atlantsammenslutningen har Anne Kathrine blandt andet arbejdet med Irans strategiske kultur samt været med til at organisere og planlægge konferencer.



**Karoline Bredmose Thomsen**

Karoline læser persisk og mellemøststudier på Københavns Universitet med særlig fokus på international politik. I Atlantsammenslutningen har hun arbejdet med iransk sikkerheds- og udenrigspolitik og planlagt og afviklet konferencer og seminarer.



**Sebastian Nørgaard Llambías**

Sebastian læser filosofi på Københavns Universitet. Han har særligt fokus på ny teknologi, autonomi og retsfilosofi. I Atlantsammenslutningen har Sebastian blandt andet arbejdet med autonome våbensystemer, iransk strategisk kultur og argumentationsanalyse.



**Morten Hetmar Vestergaard**

Morten er cand.soc. i *Global Studies* og har arbejdet på Institut for Strategi på Forsvarsakademiet. Han beskæftiger sig med kinesisk sikkerhedspolitik, geopolitiske forhold i Asien, stormagtsrivalisering og NATO. Morten laver desuden layout på og redigerer Atlant Brief.



# Atlantsammenslutningen

Atlantsammenslutningen er en sikkerhedspolitisk tænketank, der blev oprettet i 1950 som følge af Danmarks nyerhvervede medlemskab af NATO, hvor neutralitet blev ændret til alliancesamarbejde.

Denne nye udenrigspolitiske retning affødte et behov for at informere befolkningen om Danmarks nye internationale rolle, og resultatet blev oprettelsen af Atlantsammenslutningen.

Som uafhængig folkeoplysningsorganisation har Atlantsammenslutningen således haft til opgave at oplyse danskerne om sikkerheds-, forsvars- og udenrigspolitik i mere end 60 år.

Atlantsammenslutningen støttes af en årlig finanslovsbevilling via Udenrigsministeriet og Forsvarsministeriet.

*Atlantsammenslutningen  
Roskildevej 28A  
2000 Frederiksberg C  
Tlf. 3059 1944  
Mail: atlant@atlant.dk*

Læs mere på [www.atlant.dk](http://www.atlant.dk)